

herre ved, hvorledes den har faaet sin Plads der, jeg ved det ikke. — Endvidere staar ved Siden af den: Overdragelsesaafgiften, det begriber jeg heller ikke. Disse to Afgifter kan man altsaa ganske rolig regne med til § 4. Men det, som endvidere kommer i Betragtning, naar man skal undersøge Forholdet mellem Beløbet af de indirekte og de direkte Skatter, er jo selvfølgelig paa § 5 foruden den egentlige Toldskat alle Forbrugsafgifter, og Summen heraf er runde 50 Mill. Kr. Det er det, som Tolden, Øllet, Brændevinen og Sukkeret indbringer. Lige overfor dette Beløb staar altsaa § 4's direkte Skatter og de Skatter i § 5, der ganske have Karakteren af direkte Skat, nemlig Skatten paa Arv og Overdragelse. Det udgør omtrent 16 Mill. Kr. lige overfor de 50 Mill. Kr. Saa er der endnu opført som indirekte Afgifter saadan nogle Betynderligheder som Stempelafgift, Retsportler og sligt. Om det er ret, skal jeg ikke kunne sige, men jeg har ikke turdet ligefrem tage dem til Indtægt for de direkte Skatter, overføre dem dertil, der kan altid disputeres om det. Forholdet er altsaa indtil videre efter denne Balance 50 Mill. Kr. indirekte Skatter overfor omtrent 16 Mill. Kr. direkte Skatter. Men nu kommer Korrektivet, det, som Folk ikke have Blik for blot ved at se paa en Finanslov, og det er, at saa at sige alle vore kommunale Afgifter ere direkte og intet andet; det forandrer fuldstændig Balancen mellem de to Summer, idet Kommunaafgifterne — jeg har ikke kunnet samle dem for det allersidste Aar, men for 1905 — overstige 40 Mill. Kr. Naar disse 40 Mill. Kr. Kommuneskat, direkte Skat, føjes til de utvivlsomt direkte Statsskatter, blive de direkte Skatter langt større end de indirekte Afgifter til Staten. — Jeg har kun villet nævne dette, fordi efter min Mening kan man ikke ganske abstrakt støtte en Fordring om en Afgang i de indirekte Skatter og en Forøgelse af de direkte Skatter paa Ønsket om at faa en bedre Balance. Der kan ellers findes Argumenter nok baade for det ene og det andet. Modsetningen har været stærk med Hensyn til, hvor Afgangen i Skattebyrden egentlig skal lægges. Jeg mener, at paa det nuværende Forhold mellem direkte og indirekte Skatter kan Fordringen om en Nedgang i de indirekte ikke støttes. Det er jo en Selvfølge, at i samme Forhold, som man ønsker Fritagelse for yderligere Forøgelse af de direkte Skatter, som sandelig fik ikke saa lidt ved de ny Skatte-

love, i samme Forhold, som man ønsker det og tillige ønsker at faa en Toldlov ført igennem, bliver det et Spørgsmaal af Interesse, hvor egentlig Kompensationen skal komme fra, eller rettere, om der skal finde Kompensation Sted, og da hvor stor, for at gennemføre Forandringer i Toldloven. — Det første Spørgsmaal derom er jo allerede kommet frem fra den højtærede Ministers Side ved hans Erklæring om at kunne undvære 2 Mill. Kr. Om det netop skal være 2 Mill. Kr., kan man selvfølgelig ikke bestemt vise, der kan altsaa tales om den Ting, antager jeg. — Det andet Spørgsmaal „hvorledes“ kunde maaske blive interessant. Hvor meget man skal behøve i Kompensation, beror blandt andet paa, hvorledes man opstiller Beregningerne over den forventede Nedgang ved Toldforandringen. Her har man ikke noget synderlig stærkt Grundlag for sin Beregning. Det kan stille sig meget forskelligt. Kun en Ting kan man sige med Bestemthed, nemlig, at naar man ophæver en Forbrugsafgift, forsvinder hele Indtægten deraf, den Sag er klar. Bliver Forbrugsafgiften formindsket, bliver Spørgsmaalet, i hvilken Grad det vil medføre en højere Indførsel. Der kan allerede disputeres herom. Og kommer man ind paa at skulle vurdere i Penge Forandringer i Beskyttelsestolden, er man langt længere ude at svømme, end man egentlig kan bunde.

Da jeg imidlertid har nævnt Beskyttelsen, kan jeg ikke undlade allerede nu straks at henlede Opmærksomheden paa den Formindskelse i Kompensationsbeløbet, der vilde fremkomme, dersom man undlod at gentage den Ubillighed, for at bruge et mildt Udtryk, som det absolut maa være at formindske Beskyttelsen for Skovprodukter. Absolut! Skovene ere jo stillede ganske ekseptionelt. Den største Del af det Areal, der benyttes til Skovproduktion her i Landet, er gammelt Fredskovsareal, der, foruden at være underkastet andre særlige Indskrænkninger, er bundet til *kun* at maatte bruges til at producere Træ. Det er ikke saaledes her, som med al anden Benyttelse af Jord, at man kan bruge det til det, som man finder fordelagtigst. Nej, det skal benyttes til at producere Træ, og det maa ikke engang ligge hen uden Træer, ellers ifalder man høje Bøder; det er Vilkaaret. Alene af den Grund forekommer det mig i og for sig at være ret ubilligt ved Vold, det vil sige ved Lovbestemmelser, at nedsætte Priserne paa Skovprodukter, og det bliver den uundgaelige Følge, naar man nedsætter Tolden paa Trævarer,